

võrdsuse, võrdse kohtlemise ja õiguspärase ootuse põhimõtteid, kui ta kahjustas esiteks nende võimalust võistelda „samaväärsetel alustel” teiste ettevõtjatega trahvi vähendamise eesmärgil ning asus teiseks seisukohale, et nende koostöö ei olnud eespool nimetatud teatise ega ka suuniste tähenduses trahvi vähendamise vääriline.

Lõpetuseks väidavad apellandid, et Üldkohus jättis teostamata sisulise kohtuliku kontrolli seoses lõpliku trahvisumma määramist käsitlevate komisjoni hinnangutega.

(¹) Nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määrus (EÜ) nr 1/2003 asutamislepingu artiklites 81 ja 82 sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (EÜT L 1; lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205).

Guido Stracki 15. märtsil 2013 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (neljas koda) 15. jaanuari 2013. aasta otsuse peale kohtuasjas T-392/07: Guido Strack versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-127/13 P)

(2013/C 147/24)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellant: Guido Strack (esindaja: advokaat H. Tettenborn)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

- tühistada Üldkohtu (neljas koda) 15. jaanuari 2013. aasta otsus kohtuasjas T-392/07 osas, milles kohus ei rahuldanud või ei rahuldanud täielikult apellandi nõudeid;
- teha otsus kohtuasjas T-392/07 esitatud apellandi nõuete kohta;
- mõista kõik kohtukulud välja komisjonilt ning
- teise võimalusena tühistada samuti otsus, millega Euroopa Liidu Üldkohtu president määras kohtuasja T-392/07 Üldkohtu neljandale kojale.

Väited ja peamised argumendid

Apellant esitab oma apellatsioonkaebuse põhjenduseks järgmised üheksa väidet:

1. kohtukoosseisu ebapädevus ning sellega seotud menetlusnormide ja põhjendamiskohustuse rikkumised ning samuti sellega seotud Euroopa inimõiguste konventsiooni artikli 6 lõike 1, Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 47 lõike 2, Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 50 teise lõigu, Euroopa Liidu Üldkohtu kodukorra artikli 12 ja artikli 13 lõike 1 rikkumine ning teiste õigusnormide rikkumine, mis tuleneb menetluse jooksul teisele kojale „uuesti määramisest”;
2. menetlusnormide, määruse nr 1049/2001 (¹), Euroopa inimõiguste konventsiooni artiklite 6 ja 13, Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 47 rikkumine ning õiguse tõhusale õiguskaitsevahendile, õiguse olla ära kuulatud, õiguse õiglasele kohtulikule arutamisele rikkumine koostoimes põhjenduse puudumise ja faktiliste asjaolude moonutamisega, mis on tulenev järgnevast: keeldumine lahendada kohtuasi kiirendatud menetluses; lubamatud piirangud apellandi võimalusele ennast väljendada ning keeldumine võtta vastu menetlusdokument, mille eesmärk oli kohtuistungis ettekanne parandamine; ebapiisav dokumentide kohtuliku kontrolli ning apellandi sellise taotluse rahuldamata jätmise, millega paluti sellega seoses kontrollida kinnisel nõupidamisel kõiki dokumente; faktiliste asjaolude moonutamine, ebapiisav kohtulik kontroll ja tõendamiskoormise jaotuse ja õiguse õiglasele kohtumenetlusele rikkumine, mis on seotud dokumentide terviklikkuse küsimuse ja määruse nr 1049/2001 alusel tegelikult esitatud dokumentidega tutvumise kordustaatluste arvuga; menetluse ülemäära pikk kestus ning sellega seoses esitatud kahju hüvitamise nõude nõuetevastane menetlemine;
3. õigusnormi rikkumine, ebapiisav täpsus ja ebapiisav põhjendus osas, mis puudutab resolutsiooni punkti 1 (ning selle aluseks olevate kohtuotsuse punktide) sõnastust ning laiendamist koostoimes faktiliste asjaolude moonutamisega, eelkõige selles osas, mis puudutab apellandi põhjendatud huvi säilimise eiramist;
4. faktiliste asjaolude moonutamine, ebapiisav põhjendus ning tõlgendamise põhimõtte rikkumine osas, mis puudutab apellandi sellise taotluse ulatust, millega taotleli dokumentidega tutvumist kohtuasjas T-110/04;
5. õigusnormide rikkumine, faktiliste asjaolude moonutamine ja ebapiisav põhjendus osas, mis puudutab määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 1 punkti b ja artikli 4 lõike 4 kohaldamist ja tõlgendamist koostoimes andmete kaitset käsitlevate õigusnormidega;

6. õigusnormide rikkumine, faktiliste asjaolude moonutamine ja ebapiisav põhjendus osas, mis puudutab määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 kohaldamist ja tõlgendamist;
7. õigusnormide rikkumine ja ebapiisav põhjendus osas, mis puudutab hagiavalduses esitatud kahju hüvitamise nõude rahuldamata jätmist ning eelkõige menetlustoiminguid käsitlevate põhimõtete ning õiguse tõhusale õiguskaitsevahendile rikkumine;
8. õiguse tõhusale õiguskaitsevahendile rikkumine apellandi taotluse rahuldamata jätmise raames otsuse kohtuasjas T-392/07 punktis 90 ning
9. õigusnormide rikkumine ja ebapiisav põhjendus osas, mis puudutab otsust kohtukulude kohta.

(¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2001. aasta määrus (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT 2001, L 145, lk 43; ELT eriväljaanne 01/03, lk 331).

Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, endice nimega Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl, ja Cooperativa vngolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl 18. märtsil 2013 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (neljas koda) 22. jaanuari 2013. aasta otsuse peale kohtuasjas T-218/00: Cooperativa Mare Azzurro versus komisjon

(Kohtuasi C-136/13 P)

(2013/C 147/25)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Apellandid: Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, endice nimega Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl, ja Cooperativa vngolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl (esindajad: advokaadid A. Vianello, A. Bortoluzzi ja A. Veronese)

Teised menetlusosalised: Ghezzi Giovanni & C. Snc di Ghezzi Maurizio & C., Euroopa Komisjon

Apellantide nõuded

- tühistada Üldkohtu (neljas koda) 22. jaanuari 2013. aasta määrus ja/või muuta seda määrust, mis on apellantidele

teatavaks tehtud 23. jaanuaril 2013 ja millega Üldkohus jättis kohtuasjas T-128/00: Cooperativa Mare Azzurro jt versus komisjon rahuldamata hagi nõudega tühistada komisjoni 25. novembri 1999. aasta otsus 2000/394/EÜ, mis puudutab abimeetmeid, mis on Venezia ja Chioggia territooriumil tegutsevate ettevõtjate kasuks ette nähtud seadustega nr 30/1997 ja nr 206/1995, millega kehtestatakse sotsiaalmaksuvähendused (EÜT 2000, L 150, lk 50);

— mõista kohtukulud välja komisjonilt

Väited ja peamised argumendid

Apellandid põhjendavad oma apellatsioonkaebust väitega, et nende põhimõtete kohaldamisel, mida selgitas Euroopa Kohus otsuses „Comitato Venezia vuole vivere”, on rikutud õigusnorme: esiteks riigiabi valdkonnas komisjoni otsuste põhjendamise kohustuse osas ja teiseks tõendamiskoormise jaotamisel ELTL artikli 107 lõikes 1 sätestatud eelduste osas.

Käesoleva apellatsioonkaebusega vaidlustatud määruses ei juhindunud Üldkohus Euroopa Kohtu seisukohtadest 9. juuni 2011. aasta otsuses „Comitato Venezia vuole vivere”, mis selgitab, et komisjoni „otsuses endas peavad sisalduma kõik olulised asjaolud, et siseriiklikud ametiasutused saaksid seda rakendada”. Kuigi otsus ei sisaldanud kõik olulisi asjaolusid, et siseriiklikud ametiasutused saaksid seda rakendada, et tuvastanud Üldkohus ühtki puudust meetodikas, mida komisjon vaidlustatud otsuse vastuvõtmisel rakendas, mistõttu on tegemist õigusnormi rikkumisega.

Nende põhimõtete kohaselt, mida Euroopa Kohus selgitas otsuses „Comitato Venezia vuole vivere”, on tagasinõude korral liikmesriik — mitte abisaaja — kohustatud igal üksikjuhul tõendama, et esinevad ELTL artikli 107 lõikes 1 sätestatud eeldused. Ent käesolevas asjas jättis komisjon vaidlustatud otsuses täpsustamata selle kontrolli teostamise „üksikasjad” ja kuna puudusid olulised asjaolud, millega tagasinõude korral tõendada, et antud soodustused tähendavad saajatele riigiabi andmist, siis järelikult on Itaalia Vabariik 24. detsembri 2012. aasta seadusega nr 228 (artikli 1 lõige 351 jj) otsustanud tõendamiskoormise ümber pöörata, minnes vastuollu ühenduse kohtupraktika seisukohtadega.

Itaalia seadusandja leiab nimelt, et mitte riik, vaid just iga ettevõtja, kes sai sotsiaalmaksuvähendusena antud abi, on kohustatud tõendama, et kõnealused soodustused ei moonuta konkurentsi ega kahjusta liikmesriikidevahelist kaubandust, ning kui ta seda ei tõenda, siis eeldatakse, et antud soodustus võib moonutada konkurentsi ja kahjustada liikmesriikidevahelist kaubandust. See kõik on ilmselgelt vastuolus kohtuotsuses „Comitato Venezia vuole vivere” selgitatud põhimõtetega.